

YSTÄVÄVIERI

www.pyhiinvaeltaja.net

Meidän tarina

Tämä kirje kertoo meidän tarinan.

Kuinka kaikki alkoi. Ensimmäiset muistikuvat toisistamme, missä tapasimme ensimmäisen kerran, illoista jotka istuimme yhdessä, rukouksistamme, ensimmäisistä suudelmista ja niin edelleen.

Tämä ei ole esitelmä siitä kuinka seurustelun tulisi mennä vaan vain yksi pieni kunnianosoitus ihmeelliselle Jumalalle ja Jeesukselle Kristukselle, Hänen pojalleen. Kunnia Hänelle joka meitä johdattaa ja jakaa meille rikkauksia aarteistaan. Hänelle jokainen on tärkeä ja Hänen yhteydessään meidän jokaisen tulisi elää rukoillen, Sanaansa tutkien ja yhteyttä jakaen seurakunnissa. Odottaen yksin Häneltä hyvää saavamme ja koko elämällemme antaa kunnia yksin Hänelle.

30.09.2009

Anu ja Marko
Oikarinen

Sisältö

Meidän tarina	1
Listataan mies	1
Kuka hän on	2
"Kellarissa"	2
Mutta kuka oli Pirjo?	2
"Pussauslakko"	3
Ei hetken rauhaa	4
Sininen lanka	5
Kyllä vai ei	5
Loppukirjoitus ja raamatunkohdat	6

Listataan mies

Anu:

Olin ollut jo jonkin aikaa uskossa ja seurakunnassa käydessäni katselin aviopareja ja pohdin oliko Jumalalla minullekin varattuna "oma puolisko", vai oliko minulla "yksinelämisen armolahja" kuten eräs seurakuntalainen epäili. Näitä asioita huokailin Jumalalle ja rukoilin johdatusta.

Olin sitten erään nuoren avioparin kyydissä nuorisotapahtumassa Lapinlahdella vuoden -98 lopussa tai ihan vuoden -99 alussa. Paluumatkalla tämä nuori nainen kertoi kuinka häntä oli neuvottu tekemään lista piirteistä jotka tulisi täyttyä hänen miehessään. Nainen oli tehnyt työtä käskettyä ja hän oli saanut sellaisen miehen kuin oli listalle luetellut. Listalla olivat olleet ainakin seuraavat asiat: miehen tuli olla pitkä, musikaalinen ja jopa etunimikin oli mietitty. Ja tämä nainen neuvoi minuakin tekemään samoin. Kauhistuinkin ensin koko ajatusta ja se tuntui suorastaan Jumalan pilkalta! Miten Jumalaa voisi muka määräillä? Mutta pikkuhiljaa rohkaistuinkin ajatukselle ja listasin viisi asiaa jotka miehessä tulisi ainakin olla.

Tässä lista tärkeysjärjestyksessä.

1. Miehen tulisi olla uskossa Jeesukseen.
2. Hänellä tulisi olla samanlainen tausta kuin minulla.(elänyt siis maailmassa ilman Jumalaa)
3. Hänen tulisi olla suuresta sisarusparvesta koska itsellänikin on monta sisarta.

4. Hänen tulisi olla vaalea.

5. Hän voisi olla Marko -niminen koska mielestäni se on todella kaunis nimi.

Keväällä -99 huomasin Iisalmen työ- ja elinkeinotoimiston seinällä mainoksen hengellisestä tapahtumasta "Jeesus - kuka Hän on?" Päätin mennä tilaisuuteen ja mukaani pyysin erään miespuolisen kaverin.

Istuimme penkissä ja jossain vaiheessa juontaja pyysi Marko-nimisen miehen eteen todistamaan. Kun Marko lähti salin takaosasta kävelemään eteen ja näköpiiriini ilmestyi vaalea ja hoikka mies, niin mieleni täytti vain yksi ajatus: "Tuossako se on!!". Tämä ajatus oli niin vahva että naureskelin sille penkissä itsekseni. Kuuntelin myös todella innokkaasti Markon todistusta, kuinka hän oli viettänyt elämää ilman Jumalaa, alkoholi ja baarit kuvioissa ja kuinka Jumala oli hänet pysäyttänyt pitkäaikaisesta avoliitosta tulleen eron myötä. Hänellä oli siis samanlainen tausta kuin minullakin ja mielenkiintoni vain kasvoi. Lopuksi Marko myös kehotti että häntä voi tulla jututtamaan tilaisuuden jälkeen mutta minä, ujo tyttö, en yksinkertaisesti kehdannut mennä. Niinpä jätin asian Jumalalle, että jos meidät on tarkoitettu yhteen niin Hän johdattaa.

(Marko jatkaa)

Kuka hän on?

Marko:

Ensimmäinen muistikuvani Anusta on keväältä -99. Maalis- tai huhtikuussa järjesti Pohjois-Savon Kansanlähetyksen missiotapahtuman ”Jeesus – kuka Hän on?”. Minäkin osallistuin tilaisuuteen todistuspuheenvuorolla.

Olin tullut uskoon Jeesukseen syksyllä -97 ja viettänyt yksinäistä poikamieselämää jo lähes kaksi vuotta. Kyselin ja rukoilin itselleni elämänkumppania, mutta vielä ei Taivaallinen

Isä ollut vastannut. Ehdokkaita tosin oli ollut, mutta jokaisen kohdalla olivat portit sulkeutuneet ennen kuin olivat kunnolla edes avautuneetkaan.

Sinä iltapäivänä sitten näin Anun siellä penkkirivissä kun olin todistamassa. Muistan vain hänen hämmästyneen ilmeensä, mutta en kuitenkaan siinä vaiheessa vielä arvannut mitä tulisi tapahtumaan yli puoli vuotta myöhemmin. Herra vastasi rukouksiin.

"Kellarissa"

Anu:

Kulttuurikeskuksessa olleen tilaisuuden jälkeen kyselin muutamalta ihmiseltä tuntevatko he Marko Ovaskaista. Muistin sukunimen väärin ja ihmiset sanoivat että eivät tunne Ovaskaista vaan Oikarisen Markon.

Työpaikalla oli eräs henkilö joka tunsikin Markon ja kyselin häneltä Markosta. Tämä henkilö kysyi myös minulta haluaisinko tulla nuorteniltaan jota Marko piti. Niinpä sovimme menevämmme yhdessä sinne. Muistan kuinka ”tälläsin” itseäni ennen nuorteniltaa ja minulla oli sellainen olo kuin morsiamella joka on menossa tapaamaan sulhastaan. Ihmettelin näitä ajatuksia ja tuntemuksia!

Menimme tuttavani kanssa ”kellariin” missä nuorteniltoja pidettiin ja siellä oli mukavasti porukkaa. Kättelimme Markon kanssa ja esittäydymme. Nuortenilta alkoi ja Marko juonsi ja puhui jostakin raamatun tekstistä. Katselin häntä muovisen kukkakimpun yli ja minua kiinnosti vain päästä juttelemaan hänen kanssaan!

Tilaisuuden lopussa, kun osa porukasta oli jo lähtenyt, kerroin Markolle että olin nähnyt hänet kahdeksan kuukautta aikaisemmin kulttuurikeskuksessa todistamassa, ja että hän oli tehnyt vaikutuksen. Rupesin pikkuhiljaa lähtemään kotiin päin ja hiljalleen kävelin risteykseen siinä toivossa että voisin vielä hetken jutella Markon kanssa.

Katselin häntä muovisen kukkakimpun yli ja minua kiinnosti vain päästä juttelemaan hänen kanssaan.

Mutta kuka oli Pirjo?

Marko:

Vuoden -99 loppupuolella olin yhdessä ystävien kanssa aloitellut Kansanlähetyksen Donkkis-iltojen pitämistä nuorille. Illat olivat aika suosittuja, meillä oli hauskaa ja tilaisuudet siunattuja. Eräänä päivänä marraskuun puolenvälin paikkeilla yksi näistä ystävistäni kertoi jonkun tuttavansa kyselleen minusta. Minä olin siinä sitten sanonut että jokos te sovitte hääpäivän. Unohdin koko asian kunnes perjantai-iltana 26.11.1999 sitten tapasin tämän neitokaisen. Ystäväni toi hänet mukanaan Donkkis-iltaan ja esitteli minulle. Olin sen verran hermostunut että unohdin jopa hänen

nimensä, ja kun pyysin häntä sitten istumaan joukkoomme niin tietysti kutsuin häntä väärin ”Pirjoko se nimi oli?”

Meidän välillämme oli heti alusta lähtien kukkasia. Muovisia nämä ensimmäiset kylläkin oli. Anu istui nimittäin viistosti pöydän toiselle puolen ja välillemme oli jäänyt muovinen kukkakimppu. Sen takaa hän oli sitten tarkkaillut esiintymistäni. Keskustelun ja iltateen jälkeen tilaisuus oli loppuillaan ja kaikki lähdössä koteihinsa. Kiirehdin Anun perään huomattessani hänen lähtevän samaan suuntaan kuin minäkin.

"Pussauslakko"

Anu:

Marko kiirehti perääni kun lähdin kellarista ja hämmästykseksi huomasimme että meillä on sama kotimatka. Kyselin Markolta hänen iästään ja jotenkin koin että meillä meni jutut heti yksiin. Marko kertoi myös avoimesti polttavansa tupakkaa ja tämä avoimuus teki minuun valtavan vaikutuksen. Hän oli rehellisesti sitä mitä oli, armahdettu syntinen.

Hän antoi minulle käyntikorttinsa ja sovimme näkevämmme uudestaan.

Meni pari päivää ja minulle tuli eräs miespuolinen tuttava käymään. Olin ollut kiinnostunut tästä miehestä ja kyselty Herralta johdatusta hänen suhteensa. Mutta melkein samassa ovenavauksessa kun tämä mies tuli kylään, puhelimeni soi ja Marko soitti! Hän oli saanut numeroni numerotiedustelusta.

Juttelimme jonkun aikaa Markon kanssa ja koin vahvasti että Marko on se mies jonka kanssa minun tulisi jatkaa tutustumista.

Markon kanssa asiat vain alkoivat etenemään omalla painollaan.

Kävimme Rossossa syömässä ja siellä selvisi että Markolla on viisi sisarta. Eli tekemäni listan "ehdot" täyttyivät viimeistä piirtoa myöten.

Kun kävin Markon luona eka kerran, hän oli hukuttaa minut kirjoihin. Siis lukutoukka niinkuin minäkin. Lisäksi hänellä oli kitara jota hän oli alkanut vasta opetella soittamaan. Myös minä olin vasta alkanut soittamaan kitaraa.

Kun Marko kävi ensimmäisen kerran minun luona hän kysyi että menenkö hänen kanssaan naimisiin. Jotenkin tuntui että heti alusta asti oltiin tosissaan tämän jutun suhteen molemmat.

Keskustelimme todella paljon kaikesta mahdollisesta ja aina tuntui aika loppuvan kesken.

Mikä minusta oli ihanaa oli se että meidän

suhde oli alusta asti arkista. Meillä molemmilla oli työmme joka täytyi hoitaa. Ja vaikka tunteet oli, niin ne eivät olleet sellaisia että olisin ollut pää pilvissä. Oli vain sisäinen varmuus että tämä se on, tämän kanssa haluan jatkaa.

Kerran olin tiskaamassa ja olimme sopineet että Marko tulee minun luokse kylään. Minulla oli aika tiukka t-paita päällä ja yhtäkkiä koin vahvasti että minun tulee laittaa jotain vielä t-paidan päälle. Laitoin puseron ja myöhemmin selvisi että Marko oli rukoillut minun asusteiden takia. Ihmettelimme tätä yhdessä!

Monesti hämmästelin myös sitä että miten näitä ottajia nyt yhtäkkiä näin paljon on! Olin Jumalalta rukoillut johdatusta ja sitä että Hän avaa ne ovet mitkä on tarkoitettu ja sulkee mistä ei tule mennä. Ja näin todella kävi.

Markokin oli huomannut tämän ja oli ajatellut että olin kiinnostunut muista enemmän kuin hänestä. Halusin edetä rukoillen ja niin vain kävi että kaikkien muiden kanssa ovet vain sulkeutuivat. Marko soitti minulle kerran ja antoi ymmärtää että ei jaksa "kilpailla" muiden kanssa minusta. Siitähän minulle hätä tuli ja tiesin että nyt on muut ehdokkaat kokonaan jätettävä ja pidettävä kiinni tästä yhdestä.

Välillä minusta tuntui että suhde etenee liiankin nopeasti ja niin ajauduimme "pussauslakkoon". En myöskään halunnut kävellä käsi kädessä yleisillä paikoilla.

Ehkä se oli omaa epävarmuutta ja pelkoakin siitä että menetän tämän onnen liian nopealla etenemisellä.

Näin jälkeensä koen hyvänä että otin aikalisän, kuuntelin itseäni ja Markokin suostui tähän "lakkoon" koska koki minun tarvitsevan aikaa.

Marko:

Siinä kotimatalla juttelimme kaikenlaista, annoin Anulle numeroni jotta hän soittaisi minulle ja voisimme tavata uudestaan. Jäin odottamaan hänen soittoaan ja olin kiinnostunut tapaamaan uudelleen. Jo sunnuntaina, pari päivää odoteltuani, soitin numerotiedusteluun ja numeron saatuani soitin hänelle. Sovimme treffit Rossoon jossa kävimme syömässä pitsat. Laskun maksusta jäi mieleen että olisin mielelläni maksanut laskun pois, mutta Anu oli niin itsepäinen että tahtoi itse maksaa oman ruokansa.

En muista oliko se jo samana iltana kun Anu sitten tuli vierailemaan luonani. Pian sen

jälkeen, joulukuun puolella joka tapauksessa, olin jo Anun luona kyläilemässä ja illan aikana juteltiin molempien menneisyydestä ja parisuhteesta, ja kuunneltiin hyvää musiikkia.

Jonakin noista ensimmäisistä kerroista olin jo kysynyt Anulta että meneekö hän kanssani naimisiin.

Yhden kerran kun olin menossa Anun luona käymään niin minua oli häirinnyt hänen vaatetuksensa ja olin rukouksessa jättänyt asian Herralle. Ihmeellisesti Herra vastasi. Anulle oli tullut sama asia mieleen ja hän oli laittanut asustetta sopivammaksi ennen saapumistani.

Marko:

Uskon näin, että jos oli Jumala johdattamassa meitä seurusteluaikana, niin oli myös se toinen osapuoli – perkelekin – vauhdissa. Se yritti kovasti laittaa kapuloita rattaisiin ja lannistaakin meitä. Varsin pian huomasin että en todellakaan ollut ainoa ehdokas seurustelukumppaniksi Anulle. Se tuntui minusta niin lannistavalta ja ajattelin ettei Anu ollutkaan kiinnostunut minun seurastani. Päätin ottaa härkää sarvista ja jutella asiasta puhelimesta jolloin sanoin vetäytyväni ”kilpailusta”. Anu kielsi minua tekemästä niin ja ”raivasi ympäristönsä puhtaaksi”. Jatkoimme siitä eteenpäin vain me kaksi. Minä olin jo kiinnostunut ja ihastunut tähän nuoreen neitokaiseen. En halunnut tämän loppuvan. Ajattelin ettei Jumalalle ollut mikään mahdotonta. Jos Hän halusi tämän liiton toteutuvan niin Hän toteuttaisi sen.

Niin sitä sitten ryhdyttiin kuljeksimaan yhdessä ja minut nähtiin vierailevan useammin Anun luona kuin hänet minun ankeassa

poikamies luukussa. Kävimme kävelyillä, rukoilimme, juttelimme jo aika vakavastikin, kuuntelimme musiikkia ja suudeltiinkin. Suutelussa meillä kerkesi olemaan jo ”pussauslakkokin”. Rukoukseni tai nyt pikemminkin rukouksemme oli, niin kuin aiemmin jo mainitsinkin, että Jumala sulkisi ne ovet joista ei tule kulkea, ja avaisi ne joista hän haluaisi minun ja nyt eritoten meidän molempien menevän.

Uutena vuotena, vuosituhannen vaihtuessa, taisi se ”pussauslakkokin” loppua. Olimme uudella kirkolla Iisalmessa ottamassa vastaan uutta vuotta ja ihmisiä oli paljon ympärillä. Emme välittäneet siitä vaan olimme keskittyneet suurimmaksi osaksi toisiimme. Niin paljon kiintymystä ja halua osoittaa toiselle että rakastaa ja välittää. Halusin olla Anun mies ja suojella häntä kaikelta maailman pahuudelta. Halusin hänet omakseni ja olin valmis sitoutumaan häneen.

Ei hetken rauhaa

Anu:

Vuoden 2000 alussa lähdin reissuun n. kahdeksi viikoksi. Menin ensin siskoni luokse Espooseen. Marko soitteli minulle hyvin tiiviisti ja välillä se tuntui hyvin ahdistavalta että enkö minä hetken rauhaa saa? Taisi joku eroajatuskin käydä mielessä..

Espoosta menin sitten veljeni luokse Nurmekseen. Hänelle kerroin Markosta ja että Marko olisi tulossa Kuhmoon jonkun ystävänsä kyydillä. Veljeni vaan tuumi tähän jotenkin että Marko tulee kosintareissulle sinne...

Itse olin ajatellut että haluan tässä suhteessa edetä hyvin hitaasti ja rauhallisesti. Minulla ei todellakaan ollut kiire kihloihin eikä naimisiin vaikka tottakai toivoin että niin joskus tapahtuisi.

Siksipä kaikenlaiset puheet kosimisesta menivät ohi korvieni. Ajattelin että niin ei kävisi vielä pitkään aikaan.

Marko:

Viikon tai pari myöhemmin Anu lähti sukuloimaan. Ensin etelään ja sitten Nurmeksen kautta Kuhmoon. Minä jäin ikävöimään. Vaikka hoidin päivittäin työni, niin ikävä iski yksinäisyydessä kuin tuhat volttia. Oli pakko soitella päivittäin ja puhelimesta purkaa ikävää. Anukin taisi saada siitä tarpeekseen. Olihan hän lähtenyt tapaamaan ympäri Suomea asuvaa sukuaan ja mehän kohtaisimme taas kun hän palaisi kotiinsa. Hän ei varmaan ymmärtänyt sitä ikävöimistäni.

Nurmeksesta menin Kuhmoon isäni ja pikkusiskoni luokse. Marko soitteli ja kertoi että hän voisi tulla ystävänsä kyydillä Kuhmoon ja kysyi että voisimmeko nähdä?

Minulla oli ollut ennen uskoontuloa muutamia parisuhteita ja kun tulin uskoon päätin että en vie miestä isälleni näytille ennen kuin olisimme kihloissa.

Samana päivänä kun Marko oli tulossa Kuhmoon isäni kyseli Markosta ja siitä milloin toisin hänet isän luo näytille. Tähän vastasin että sitten vasta kun olisimme kihloissa.

Siihen isäni vaan tyynesti sanoi että ”Sittenhän me pääsemme pian kihlajaiskahville.”

Hämmästelinkin isäni kommenttia mutta en sanonut siihen mitään enkä ajatellut siitä sen enempää.

Eräänä päivänä eräs ystäväni, uskova veli, soitti ja kysyi lähtisinkö hänen kanssaan käymään Kuhmossa. Anu oli kotoisin sieltä ja ajankohtana, jolloin olimme matkalle lähdössä, olisi myös Anukin siellä isänsä luona käymässä. Soitin Anulle varmaan viikkoa ennen matkaa ja ilmoitin tulostani. Anu oli parhaillaan Nurmeksessa veljensä luona ja mainittuaan asiasta veljelleen oli tämä vihjannut jotain kosimisesta. Anun kanssa nauroimme koko ajatukselle. Ei näin pian. Emmehän olleet tunteneet vielä kahta kuukauttakaan.

Tämän tarinan sininen lanka

Marko:

Siinä viikon aikana nämä veljensä sanat kuitenkin pyörivät mielessäni ja puhuin asiasta myös uskovan mummoni kanssa. Mummoni on ollut se henkilö joka on puhunut pojalle järkeä päähän ja ”toppuutellut” hoppuilijaa. Yllätyksekseni mummoni vastasi kihlautumisesta että ”jos se siltä tuntuu”. Antoi vastoin odotuksiani täyden siunauksensa.

Minulle tuli siitä paikasta kiire. Paljon tehtävää ja niin vähän aikaa. Oli hankittava sormukset. Iisalmessa oli kultasepän liike Ruotsalainen lopettamassa toimintaansa ja loppuunmyynti käynnissä. Sieltä hankin edullisesti sormukset.

Rukouksenani oli että tämä olisi sitten kerralla selvä. Anun vastauksen tuli olla selkeästi joko ”kyllä” tai ”ei” mutta ei mitään siltä väliltä. Minulle oli tullut myös mieleen tapa millä tämän kosimisen suorittaisin. Siihen tarvittiin lankarulla. Vaikka minulla oli ollut lähes viikko aikaa marssia kauppaan ja ostaa sopiva rulla niin olin ollut saamaton siinä asiassa ja viikonloppu tuli ja yllätti. En ollut saanut

ostettua sitä lankarullaa.

Olin sitten joko perjantai- tai lauantai-iltana isän ja äidin luona käymässä. Vanhempani eivät tietäneet mitään kihlautumisaikeistani. Veljeni kaksi poikaa olivat viikonloppua viettämässä siellä ja nuorempi, noin kaksi vuotias pieni poika, joka yleensä hieman arkaili minua, seiso i yhtäkkiä edessäni ja piti jotakin kädessään. Se oli puoliksi hänen suussa en enkä oikein nähnyt mikä se oli kunnes hän ojensi kätensä ja antoi sen minulle. Otin vastaan ompelukoneen suuren sinisen lankarullan hämmästyneenä! Sanoin vain mitään tietämättömille vanhemmilleni että juuri tätä minä tarvitsen. Isäni siihen lyhyesti että ”pistä taskuun”.

Eikö Jumala johdakin pikkutarkasti? Ja eikö tämä ollut todella rohkaiseva ja vahvistava viesti Kaikkivaltialta. Minulle tämä on sellainen ihme jota hämmästelen vieläkin vaikka tapauksesta on kulunut kohta kymmenen vuotta. Kävin hakemassa vielä suuren valkoisen ruusun ja sunnuntaina 23.1.2000 lähdimme uskonveljeni kanssa aamuvarhaisella ajamaan kohti Kuhmoa ja Anun luo.

Kyllä vai ei

Anu:

Oli siis 23.1.2000 sunnuntai. Menin Markoa vastaan Kuhmon linja-auto asemalle johon hänen ystävänsä Matti hänet jätti. Ajelin isäni autolla ympäri Kuhmoa ja mietin kuumeisesti minne voisimme mennä kahville kun sunnuntaina Kuhmossa ei ole auki kuin huoltoasemat.

Hoksasin sitten että Kuhmo-talo on auki ja niinpä menimme sinne. Istuimme Juttuakahvilassa ja taisimme olla melkein ainoat asiakkaat.

Marko vaikutti hyvin hermostuneelta ja jossain vaiheessa hän nousi pöydästä ja oli selin minuun. Ihmettelin tätä Markon käytöstä mielessäni mutta en uskaltanut kysyä mitään. Ainoa ajatus oli että Marko varmasti haluaa jättää minut!! Ja sitä en todellakaan halunnut.

Marko kääntyi sitten minun puoleeni ja polvistui eteeni. Hän satoi ompelulangan vasempaan nimettömääni ja kosi minua kysymällä minua vaimokseen! Hän ei varmaan saanut edes kaikkea haluamaansa sanotuksi kun täysin hämmästyneenä tästä sain sanotuksi:

”Marko, vastaus on kyllä!”

Kädessään olevasta lankarullasta, jonka langan pää oli sormessani kiinni, liukui lankaa pitkin sormus minun nimettömääni! Minä, joka olen niin epävarma ja jähkailija, hämmästelin itsekin omien sanojeni varmuutta ja niin selkeää vastausta. Minunhan olisi pitänyt sanoa jotain tämän tyyppistä että katsotaanko kaksi viikkoa.. Vastaus tuli kuin apteekin hyllyltä ja niin varmasti ettei Markolle jäänyt epäselvyyttä.

No siitä kun tokenimme molemmat niin tottakai ajoimme heti isäni luokse tämän iloisen kihlajaisuutisen kanssa. Marko halusi pyytää vielä isältääni minun kättä ja tottakai isä suostui. Pääsimme myös nauttimaan ne isäni ennustamat kihlajaiskahvit!

Kävin sitten pikkusiskoni hakemassa hevostallilta ja tottakai hänellekin kerroin tästä uutisesta. Myös Markon ystävä jonka kyydillä hän tuli Kuhmoon sai kuulla kihlautumisestamme ja hän oli myös todella iloinen.

Marko:

Ennen puoltapäivää olimme Kuhmossa. Soitin Anulle, että missä tavataan, ja sovimme tapaavamme linja-autoasemalla. Anu odotti siellä ja lähdimme ajellen tutustumaan kaupunkiin. Mietin siinä Anun ajaessa että missä suorittaisin kosimisen kun ei oikein auto eikä huoltoasemakaan tuntunut sopivalta paikalta. Katselimme avoinna olevia paikkoja ja paikallinen nähtävyys Kuhmo-talo oli ihmeellisesti avoinna. Niinpä menimme sisälle ja Juttua -kahvilaan istumaan jossa ei juuri muita ollut. Itseasiassa koko iso talo tuntui oudon autiolta. Vain me kaksi ja kahvilan pitäjä jossakin etäällä.

Olin hermostunut, pyörin ympäriinsä ja kaivelin lankarullaa taskussani. Lankarullaa johon olin pujottanut sormuksen valmiiksi piti peitellä ja saada kuitenkin narun päästä kiinni. Olin miettinyt puheeni valmiiksi mutta se

unohtui siinä. Ja niin kuin jo mainitsin Anun vastauksen piti olla selkeästi ”kyllä” tai ”ei” eikä mitään siltä väliltä. Polvistuin Anun edessä ja sopersin jotakin. Siinä puhuessani epäselvästi solmin lankarullan langan toisen pään Anun vasemman käden nimettömään. Ennen kuin olin päässyt kunnolla loppuun puheessani niin Anu jo vastasi ”Marko, vastaus on kyllä”. Annoin Anun vastauksen jälkeen sormuksen liukua lankaa pitkin Anun nimettömään.

Huomasitko vastauksen muodon? Ihmeellistä Jumalan pikkutarkkaa johdatusta.

Anu kertoi isänsä kommentin, että kohta tässä päästään kihlajaiskahville, ja tämäkin oli niin ihmeellistä. Menimme siis Anun isän luo ja pyysin vielä häneltäkin Anun kättä ja hän antoi siunauksensa. Pääsi sitten kahville kuten oli Hengessä jo puhunut.

Loppukirjoitus ja raamatunkohtia

Me uskomme täysin siihen Jumalan Sanan lupaukseen, että kun kuljemme rukoillen niin Hän johdattaa meitä. Johdattaa niin kuin kulkisimme edeltä käsin valmistetuissa teoissa. Ylistys Kaikkivaltiaalle joka meitä niin paljon rakastaa ja tahtoo antaa meille niin ihmeellisiä lahjoja. Hän antoi oman poikansakin kuolemaan meidän syntiemme edestä jotta meillä olisi rauha Hänen kanssaan ja iankaikkinen elämä. Tämän lupauksen pojastaan Hän antoi jo Aadamille ja Eevalle heidän langettuaan paratiisissa, ja mekin saamme omistaa tämän lupauksen koska mekin olemme langenneet. Emmekä kykene itse itseämme nostamaan. Ei ole meillä valuuttaa jolla itsemme lunastaisimme Hänen poikansa ristinkuolemasta. Sen on meille kelvattava tai olemme kadotuksen lapsia.

2.Kor. 6:15 mitä yhteistä osaa uskovaisella on uskottoman kanssa?

Jer. 31:9 minä johdatan heitä, kun he kulkevat rukoillen. Minä vien heidät vesipuroille, tasaista tietä, jolla he eivät kompastu.

Ilm. 3:8 Minä tiedän sinun tekosi. Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt.

Ps. 115:3 Meidän Jumalamme on taivaissa; mitä ikinä hän tahtoo, sen hän tekee.

Fil. 2:13 sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi.

Joh. 14:6 Jeesus sanoi hänelle: ”Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.

Matt. 6:33 Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan.

Tällä kirjeellä haluamme haastaa sinut tutustumaan tähän ihmeelliseen ja iäti ylistettävään Taivaalliseen Isäämme, ja Hänen poikaansa Jeesukseen Kristukseen. Sinä ja elämäsi ette ole sattumaa. Sattumaa ei ole olemassakaan. Sinun elämälläsi on tarkoitus.

San. 8:17 Minä rakastan niitä, jotka minua rakastavat, ja jotka minua varhain etsivät, ne löytävät minut.

Jos et vielä tunne Jeesusta henkilökohtaisena Vapahtajanasi niin suosittelemme lämpimästi tutustumaan.

Elämä voi olla ihmeellistäkin.

Sinua siunaten

Anu ja Marko Oikarinen

s-posti: marko[at]pyhiinvaeltaja.net

www.pyhiinvaeltaja.net